

DPP/ZAP/0511/25/2/2017

Warszawa, dnia 27 grudnia 2017 r.

w odpowiedzi na Pana wniosek o udostępnienie informacji publicznej, który wpłynął do Komisji Nadzoru Finansowego (dalej: *KNF, organ nadzoru*) w dniu 23 października 2017 r. w zakresie udostępnienia „treści będących w posiadaniu Komisji Nadzoru Finansowego dokumentów, z których wynika, że w październiku 2016 r. raty większości kredytów odnoszonych do walut obcych, zaciągniętych w roku 2008, były niższe, niż gdyby kredyty te zostały w 2008 roku zaciągnięte w złotychkach” informuję, iż Komisja Nadzoru Finansowego nie znajduje się w posiadaniu wnioskowanych przez Pana informacji, stąd też nie jest możliwe zadośćuczynienie Pańskiemu wnioskowi. Trzeba mieć na względzie, iż obowiązek udostępnienia informacji publicznej obejmuje podmioty, które taką informacją dysponują – są w jej „posiadaniu”. Twierdzenie to znajduje swe jednoznaczne odzwierciedlenie w treści przepisu art. 4 ust. 3 ustawy z 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2016 r. poz. 1764), w świetle którego obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są tylko te podmioty, które są w posiadaniu takich informacji. A zatem jeśli podmiot nie jest w posiadaniu informacji publicznej żądanej we wniosku o udzielenie informacji publicznej, to w takiej sytuacji konieczne jest przyjęcie, że odpowiedź udzielona pismem (czynność materialno-techniczna) z podaniem wyjaśnienia, że organ nadzoru nie jest w posiadaniu wnioskowanej informacji stanowi w świetle przepisów prawa rozpatrzenie wniosku o udostępnienie informacji publicznej w sposób zgodny z przepisami prawa. Nie można zobowiązywać organu nadzoru do udzielenia informacji, którą nie dysponuje, ponieważ takie zobowiązanie byłoby niewykonalne (por. wyrok WSA w Warszawie z dnia 27 kwietnia 2010 r. II SAB/Wa 157/09). W tych okolicznościach faktycznych jedyną czynnością, jaką organ nadzoru musi powziąć w sprawie jest pisemne powiadomienie Pana o nieposiadaniu wnioskowanych informacji, co niniejszym organ nadzoru czyni. Należy jednocześnie podkreślić, iż trudno wskazać, w oparciu o jakiego rodzaju informacje, ówczesny Dyrektor Departamentu Bankowości Komercyjnej, Specjalistycznej oraz Instytucji Płatniczych, p. Andrzej Banasiak sformułował swoją opinię. Pan Andrzej Banasiak obecnie nie jest już pracownikiem Urzędu Komisji Nadzoru Finansowego, co uniemożliwia bezpośrednie wskazanie dokumentów zawierających takie dane lub informacje przez wzmiankowaną osobę, a organ nadzoru samodzielnie nie identyfikuje takowych dokumentów czy informacji, które stanowiłyby podstawę wypowiedzianej przez p. Andrzeja Banasiaka opinii. Należy przyjąć, że stanowisko p. Andrzeja Banasiaka prezentowało jego własną analizę zgromadzonych danych i nie są obecnie znane organowi nadzoru przesłanki merytoryczne, które kierowały wówczas

p. Andrzejem Banasiakiem, jak również materiały źródłowe, które stanowiły podstawę zaprezentowanego stanowiska. Trzeba mieć wreszcie na względzie kontekst udzielanej odpowiedzi i fakt, iż nie miała ona charakteru przedstawienia pogłębionej analizy danych. Ze swej istoty cechowała ją skrótowość przekazu i daleko idące uproszczenie.

Niezależnie od powyższego pragnę wskazać, iż w Biuletynie Informacji Publicznej KNF w zakładce: Dla rynku → Publikacje i opracowania, pod następującym linkiem: https://bip.knf.gov.pl/?l=/dla_ryнку/050_publicacje_i_opracowania/000_index.html dostępne jest opracowanie Urzędu KNF pt. „Raport o sytuacji banków w 2015 r.”, w którym przedstawione zostało najbardziej kompleksowe porównanie sytuacji kredytobiorców złotych i walutowych. Dokument ten został opracowany według stanu na koniec 2015 r., ale mając na uwadze to, że pomiędzy grudniem 2015 r., a październikiem 2016 r., stopy procentowe WIBOR i LIBOR CHF oraz kurs CHF/PLN praktycznie nie uległy zmianie to można stwierdzić, że sytuacja obu grup kredytobiorców w zakresie wysokości miesięcznych rat spłaty nie uległa zmianie. Tym samym stwierdzenie zawarte w wypowiedzi p. Andrzeja Banasiaka należy uznać za nieadekwatne w stosunku do kredytów CHF (stanowiących ok. 99% ogółu kredytów udzielonych w 2008 r.). Dla przeciętnych kredytobiorców PLN i CHF z 2008 r. zachodzi odwrotna zależność, czyli wysokość ich bieżącej raty spłaty jest wyższa niż w przypadku kredytobiorców PLN. Zastrzec przy tym należy, iż wypowiedź p. Andrzeja Banasiaka może być uznana za miarodajną w określonych, jednostkowych przypadkach (np. kredyt CHF został udzielony z marżą istotnie niższą od przeciętnej stosowanej w tym okresie, a kredyt PLN z istotnie wyższą od przeciętnej marży stosowanej w tym okresie).

Z poważaniem,

DYREKTOR
Departamentu Prawnego

Zdzisław Osada